

Na Cenu Marka Ravenhilla 2013 bylo nominováno devět inscenací

Centrum současné dramatiky letos počtvrté udělí cenu za nejlepší českou divadelní inscenaci nového dramatického textu. Za rok 2013 bylo z více než 90 premiér v českých divadlech nominováno 9 inscenací. Vítěz bude vyhlášen ve středu 28. května 2014 v Divadle Komedie u příležitosti pražského hostování jedné z nominovaných inscenací – *Můj romantický příběh* ostravského Divadla Petra Bezruče. Předáváním se opět osobně zúčastní britský dramatik Mark Ravenhill. Cenou pro vítěze je „kožich Marka Ravenhilla“, který pro letošní ročník zhotovila výtvarnice Veronika Richterová. Večer bude moderovat herec Jiří Maryško.

Nominované inscenace na Cenu Marka Ravenhilla za rok 2013:

◆ Divadelní společnost Masopust, Praha

Lenka Lagronová: Čupakabra (režie: Štěpán Pácl)

„Inscenace hry Lenky Lagronové Čupakabra, kterou napsala podle románu Olgy Tokarczukové Svůj vůz i pluh veď přes kosti mrtvých, přináší, vedle aktuálního a neotřele zpracovaného tématu ekologie a silného osobního příběhu nově přistěhované obyvatelky jedné příhraniční vesnice, především dokonale surreálnou atmosféru, balancující na hraně mezi hororem a groteskou. Vedle výtvarné a hudební složky je základním stavebním kamenem této poetiky herecký výkon Pavly Beretové v hlavní roli.“

(Marie Špalová)

◆ Divadlo LETÍ, Praha

Saara Turunen: Králíček (režie: Natália Deáková)

„Králíček je bezesporu zajímavou hrou a již její uvedení na česká jeviště je počinem. Nominace je pak udělena zejména za jevištní dramaturgicko-režijní zpracování tohoto textu, které se úspěšně vypořádalo s úskalími finského textu (jistá tendenčnost), nápaditou režii a skvělé herecké výkony všech představitelů, zejména Pavly Beretové.“

(Vladimír Čepek)

♣ **Divadlo F. X. Šaldy, Liberec**

Tomáš Dianiška: LSDown (režie: Braňo Holiček)

„LSDown, thriller o muži, který shlédl příliš mnoho, je dalším textem Tomáše Dianišky uváděným v Malém divadle v Liberci. Jde o hru, která je inspirována životem a skutky Timothyho O'Learyho, která je ale zároveň svébytným zpracováním daného tématu a přesahuje běžný životopisný příběh. Vypovídá o rozporech mezi svobodou a snahou řádu spoutat svobodné myšlení a zároveň o odpovědnosti člověka a hranicích lidské svobody ve vztahu k druhým. Pozoruhodná je režie Braňo Holička i celkové herecké zpracování. Nominace na Cenu Marka Ravenhilla je udělena i s přihlédnutím k dalším novým hrám, které pravidelně v Malém divadle vznikají (Mickey Mouse je mrtvý, Googling and Fucking).“
(Vladimír Čepek)

♣ **HaDivadlo, Brno**

Wolfram Lotz: Velemarš (režie: Filip Nuckolls)

„Politicky nekorektní – protože dada – hra německého dramatika je v Brně umocněna částečným dramaturgicko-režijním posunem do českých reálií. A tak stejně neuvěřitelně jako Bakunin střídá televarieté, střídá Prométheus Fischera s Klausem. Otázka, zda je Lotzovo „nemožné divadlo“ v HaDivadle možné či ještě nemožnější, je bezpředmětná – kontinuita nejen občansky odvážné dramaturgie této scéně sluší, synergie textu a inscenace je nastavena na maximum a divák se tu překvapivě nebojí ani „intelektuální“ ani „umění“. Oproti dada panujícím v okolním světě aspoň jedna z mála uklidňujících zpráv.“
(Martina Černá)

♣ **Jihočeské divadlo, České Budějovice**

Neil LaBute: Právě poledne (režie: Martin Glaser)

„Inscenace Jihočeského divadla Právě poledne je příkladnou ukázkou režijní i dramaturgické péče o současné drama. Inscenaci dominuje vynikající - a neprávem opomenutý - herecký výkon Ondřeje Veselého v hlavní roli. Moderní drama se stalo v době, kdy budějovickou činohru profilovali Olga Šubrtová a Martin Glaser, nedílnou součástí tamějšího repertoáru v míře pro česká regionální divadla nebývalé; tato nominace je pak toho logickým důsledkem.“
(Daniel Přibyl)

♣ **Palác Akropolis, Praha**

ČEZko Forever / Skutečná událost (režie: Petr Boháč)

„Inscenace Petra Boháče se dokázala vyhnout bolestnému neduhu podobných projektů, reagujících na aktuální společenská témata. Totiž již dopředu tvůrci vytvořenému názoru na věc, z něhož pak vyvěrá pro diváka nijak zábavná dogmatická dialektika stoprocentně dobrého a stoprocentně zlého. Autoři samozřejmě mají svůj osobní postoj, ale nevnucují nám ho s násilnou sugestivitou, která nudně přesvědčuje přesvědčeného. Poměrně nápaditou divadelní formou naopak dovedou diváka k dalším otázkám, z nichž tou nejdůležitější je: Do jaké míry a s jakou osobní zodpovědností mohou oponovat společenským institucím, snažícím se mi nadiktovat smysl života. Nadčasové, palčivé, bez jednoznačné odpovědi. A takové divadlo je to nejlepší.“
(Vít Pokorný)

◆ **Divadelní spolek Kašpar, Praha**

Mark O´Rowe: Terminus (režie: Marek Němec)

„V inscenaci pozoruhodné básnické hry s prvky magického realismu se šťastně setkalo silné herecké obsazení s režijním citem Marka Němce, který (ač je známý hlavně jako herec) výrazně překračuje rámec tzv. hereckých režii a pomocí zdánlivě bezděčné, nekřiklavé sítě symbolů a náznaků (od proměnlivého významu rekvizit po paralely v mizanscénickém řešení některých situací) posiluje vyznění textu.“

(Michal Zahálka)

◆ **Divadlo Petra Bezruče, Ostrava**

D. C. Jackson: Můj romantický příběh (režie: Daniel Špinar)

„Můj romantický příběh je ukázkou režijně úsporné, jednoduché, přitom ale chytře nastudované inscenace hry, kterou by bylo možné označit za „dobře napsanou“ moderní komedii. Velký prostor dostává především dvojice protagonistů - a Tereza Vilišová i Ondřej Brett jí dokázali příkladně využít. Hrají s obrovskou energií, skvěle komunikují s publikem a s neobyčejně silnou dávkou ironie i sebeironie předvádějí, jak směšné a zároveň směšně snadné může být obelhávání sebe samých.“

(Vladimír Mikulka)

◆ **Národní divadlo Praha,**

Lenka Lagronová: Z prachu hvězd (režie: Štěpán Pácl)

„Ve hře Z prachu hvězd Lenka Lagronová nezapře svůj charakteristický básnivý styl, nicméně své oblíbené téma uzavřeného domácího, povytce ženského světa, jemuž dominuje konfliktní vztah dcery s matkou, zde zpracovává do tradičnějšího dramatického tvaru, srozumitelnějšího širšímu publiku a obohacuje ho o nadhled a leckdy až cynický humor. Režie Štěpána Pácla v tom nejlepším slova smyslu slouží textu a vede k herce k propracovanému a mnohvrstevnatému ztvárnění postav tak, aby vyniklo univerzální téma lidské touhy po intimitě, která by překonala pocit osamění jednotlivce.“

(Tereza Siegllová)

Rada Ceny Marka Ravenhilla pracovala v roce 2013 ve složení:

Martina Černá, vedoucí Oddělení mezinárodní spolupráce a PR, Institut umění – Divadelní ústav

Tereza Siegllová, kritička

Marie Špalová, dramaturgyně, Divadlo LETÍ

Vladimír Čepek, ředitel, Činoherní studio Ústí nad Labem

Vladimír Mikulka, kritik

Vít Pokorný, kurátor Divadelního oddělení, Národní muzeum

Daniel Příbyl, umělecký šéf, Městské divadlo Kladno a Divadlo Lampion

Michal Zahálka, kritik

Jan Žůrek, dramaturg festivalu, Divadelní Flora Olomouc